

La Tortuga Que Nunca Tuve: «Volem ser un altaveu d'aquestes injustícies»

Parlem amb la banda sobre el llançament de 'La Bici d'Hoffmann', el seu darrer àlbum d'estudi | LTNQT reivindica el pensament crític des del caràcter festiu que els caracteritza

La Tortuga Que Nunca Tuve | David Orujo

Amb "Violència Legal" **La Tortuga Que Nunca Tuve** va avançar el seu nou àlbum, *La Bici d'Hoffmann* (Estudi La Vall, Rockaway Studios, 2021), que avui surt a la llum a totes les plataformes digitals. La formació vetlla per fer música experimental i que fugi d'allò més comú. Tanmateix, amb caràcter festiu, **LTQNT** emfatitza la seva reivindicació del pensament crític, tot destacant la inclusió de nous estils i una fusió amb intenció original. Declaren també que "els missatges socials del disc van vinculats a problemàtiques i injustícies actuals, com per exemple un sistema educatiu poc inclusiu i obsolet o la violència i la repressió policial". Avui, des d'Enderrock, parlem amb el grup del Camp de Tarragona perquè ens expliquin una mica més d'aquest viatge que representa el seu darrer treball.

El disc l'heu titulat en honor a Albert Hoffmann?

Albert Hoffmann va ser el científic suís que va descobrir l'LSD i, en fer-ho, va tenir un doble viatge mentre tornava en bicicleta del laboratori. Hoffmann va descobrir la substància per serendipitat,

experimentant i sense saber exactament què feia. Això es relaciona amb els nostres experiments mesclant diferents estils musicals. No podem negar que l'LSD és una droga al·lucinògena, que s'utilitza per passar-ho bé, quan naltros el que som és un grup festiu. Però, més enllà d'això, durant la guerra del Vietnam els EUA van subministrar LSD a molts soldats. S'esperava que seguissin ordres sense pensar, però va tenir un efecte inesperat, ja que aquesta substància feia que no obeïssin els seus superiors i despertava als soldats el seu sentit crític. En aquest sentit, naltros també tenim aquest sentit crític envers la societat que ens envolta.

La vostra música destaca per l'heterogènia. L'únic que sembla homogeni és el missatge que, sota el títol 'La bici d'Hoffmann', relaciona totes les cançons. Quin és exactament aquest missatge?

A nosaltres ens caracteritza ser un grup eclèctic, festiu i reivindicatiu, i totes aquestes coses queden reflectides amb el nom del disc. L'àlbum pretén mostrar els diferents punts del viatge d'Albert, i és ple d'alts i baixos. El nostre procés de creació ha estat grupal, si ens pregunteu per si hem consumit LSD durant la creació no ha estat així, encara que potser hauria estat interessant fer-ho, perquè el procés de crear les cançons va ser bastant normal. Hi havia diverses idees que s'anaven polint o descartant, i els temes que sorgeixen venen de vivències i inquietuds que tenim com a grup.

Sou del Camp de Tarragona i els dos primers clips que heu estrenat estan gravats per la zona. Visibilitzar el vostre lloc d'origen té una intenció al darrere o és fruit de les restriccions sanitàries?

Sí i no, som del Camp de Tarragona, n'estem orgulloses i en tenim un sentiment de pertinença, però l'expressió "del poble per al poble", es refereix a l'agermanament de tots els pobles i la nostra tendència a la democràcia cultural. En especial de la música i els aspectes de la vida social de les persones.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=mAE24QGktfM>

Sembla que compartiu la voluntat de ser part d'una lluita social, més enllà de la política. Us desmarqueu d'alguns temes tractats a l'esfera pública fent referències al consum del temps, al patiment psicològic o a la precarietat laboral.

Pensem que és important perquè ho hem viscut així. No podem fer música que no parli de la nostra experiència o del que observem al nostre voltant. Algunes hem patit fins i tot desnonaments i tractem temes que ens són propers, no només per nosaltres, sinó que hi ha molta gent que es troba en la mateixa situació. Això no és nou, sinó que es reflecteix també en altres cançons antigues. També hem patit jornades laborals de 13, 14 i 15 hores diàries per sous miserables, tot per poder mantenir un pis i pagar els estudis, amb tota la càrrega psicològica, a part de l'econòmica, que comporta... No podem evitar donar veu a aquelles que puguin estar patint les mateixes injustícies que hem patit, volem ser un altaveu d'aquestes injustícies. Som els que patim, agafant els micròfons i els nostres instruments.

Quan arribes a la meitat del disc, et trobes "A la deriva". La calma de la guitarra et sorprèn després de tanta energia.

El disc representa el viatge de la feina a casa que va fer Hoffmann sota els efectes de l'LSD, i cada cançó té pujades i baixades d'intensitat, o es juga amb l'eufòria i la calma, així com amb el ritme per tal de representar-ho. Aquesta cançó també està dedicada a gent propera a nosaltres, i inspirada en la seva experiència, és molt dur escoltar segons quines notícies que cada dia veiem als mitjans de comunicació i que la gent acaba normalitzant, però quan les escoltes de primera mà és una altra història... Una realitat duríssima que nosaltres, des dels nostres privilegis com a persones europees blanques, hem volgut transmetre a la resta de persones occidentals. Volem intentar que la seva consciència faci un "clic" i canviï la seva visió sobre aquests assumptes.

El disc acaba amb un imperatiu; "Mossega'!". Després d'una introducció a diversos problemes socials sembla que instigueu els oients a afegir-se a la vostra lluita.

Qui no voldria una societat més justa, sense els molts problemes que té la societat actual? Nosaltres simplement pretenem fer bona música, però si de pas aconseguim despertar

consciències, ens sentim totalment autorealitzats. Volem una societat que pensi, que sigui crítica, justa, on ningú no pateixi per viure, on tot es valori i amb esperança pel futur que ha de venir. La nostra lluita potser és utòpica, però, com deia Eduardo Galeano, la utopia serveix per caminar.